

**Antoni
Puigverd**

Missa de batalla

Aquest estiu no podré baixar als concerts de Torroella de Montgrí, el meu festival preferit. No és una joia comprada a cop de talonari. És una exòtica flor silvestre. Va néixer per iniciativa d'un grup de melòmans locals, capitanejats per Josep Lloret i Albert Bou. De sempre, l'alta cultura ha estat un pretext per a la socialització de les elits (i dels que aspiren de formar-ne part). Però el públic de Torroella és una barreja deliciosa de menestrals de l'Empordà, barcelonins amb casa a la famosa comarca i turistes de la Costa Brava. Anys enrere, també hi podien coincidir, amb una cordialitat que avui potser no seria possible, intel·lectuals com Félix de Azúa, Vicenç Pagès i l'enyorat Ernest Lluch. Un any s'hi va estrenar una composició d'Eduardo Rincón sobre uns poemes de Juan Luis Panero, que per raons familiars residia tot l'any a Torroella, fent una vida discreta i reposada, que contrastava amb els seus versos, escrits amb un mall sobre la pedra de tantes ruïnes.

La programació del festival de Torroella és eclèctica: aquest any hi ha molt de Beethoven, però també, entre

S'apropien en exclusiva no només del dret a ofendre sinó també del dret a ofendre's

d'altres, Bach, Brahms, Rodrigo, Dvořák, Xostakóvitx i, fins i tot, una insòlita fusió de cante jondo i viola de gamba. El que no pot faltar mai a Torroella és el concert de música antiga dedicat a Ernest Lluch, que rescata una peça d'un compositor català, desconeguda del gran públic. Aquest any es recupera la *Missa de batalla* de Joan Cererols, mestre de Montserrat en època barroca, la major part de les composicions del qual es van perdre en l'incendi de l'abadia durant la guerra del francès. La interpretació anirà a càrrec d'un cor britànic de nom inquietant, Tenebrae, que interpretarà també un *Officium defunctorum* de Tomàs Luis de Victoria, el gran renaixentista espanyol, que competia amb severitat melòdica amb Giovanni Pierluigi da Palestrina, de qui segurament va ser deixeble a Roma. Aquest concert hauria complagut l'Ernest. A més de ser un fidel assistent als concerts, Lluch, que visitava els arxius de moltes ciutats europees consultant documents d'història econòmica, aprofitava l'ocasió per buscar partitures d'autors catalans. I en va trobar de valuoses. La curiositat de Lluch era infinita. Espero amb frisança la biografia que n'ha escrit Joan Esculies, premi Gaziel, que RBA publicarà al novembre.

L'any 2001, mesos després del seu assassinat, jo vaig tenir l'honor de fer el pregó inaugural de la petita plaça que Torroella li va dedicar. Al meu costat, m'escoltava, sorrut, el conseller de Cultura d'aquell moment (darrer mandat de Pujol). Ofès per la defensa que vaig fer de la llibertat amb què Lluch sobrevolava el gregarisme nacional, aquell conseller (es diu el pecat, no el pecador) no em va voler ni saludar. Ja en fa d'anys que, a Catalunya, hi ha qui, no precisament allunyat d'estructures de poder, s'apropia en exclusiva no només del dret a ofendre sinó també del dret a ofendre's. ●